

RETRATS DEL NATURAL
SERENA URDIALES
POETA VIATGERA I INVENTORA

(53)

FRANCESC MELCION

Viatgera de tot i a tot arreu

TONI VALL
BARCELONA

“**Q**uè et sembla si seiem en aquell bar i prenem una xocolata?” M’agrada que tingui tan clar que li ve de gust i que sigui precisament una xocolata desfeta. Acostumem a dir “¿Anem a prendre alguna cosa?”, “Prenem algo?”, “¿Fem una canya?” La Serena sap que vol una xocolata, potser fa una estona que hi pensa, la imagina ja davant seu i davant meu i la desitja.

La vaig conèixer fa temps en un tren, un dels seus hàbitats naturals. Venia llibres de contes i poesies a un euro. N’hi vaig comprar un i devia perdre’l. Fa poques setmanes la vaig retrobar. Era al mateix lloc, al tren, i li vaig comprar *A magas y vagabundas*, un llibret de contes escrits per la seva mare. Avui li compro *La relògica invisible*, que recull alguns dels seus poemes. Aquesta és la seva vida, vendre llibres escrits per ella, per la seva mare o per les seves amigues. Qualsevol indret és bo, però a ella li agraden els mitjans de transport, vaixell, avió, autobús i tren, esclar. La Serena fa la seva vida caminant, movent-se, coneixent l’espai, atrapant el temps dins d’un vagó. La poeta itinerant, sona bé. Poeta viatge-

ra li agrada més. Fins als vint-i-vuit va viure a la seva Argentina i ja en fa onze que va venir a Barcelona per primera vegada. Fugia de l’acumulació de *sense* en què s’havia convertit la seva vida: sense parella, sense casa i sense feina. El seu germà vivia a Barcelona i visitar-lo semblava una bona manera de canviar d’aires. I què s’hi troba? Massa tranquil·litat, massa seguretat, quan un es queda sense feina li falta energia i creativitat per tirar endavant. Poca sang, vaja. Una realitat paradoxal per a algú acostumat a buscar-se la vida, una inconformista que marxa d’una existència agitada i convulsa i la nova forma de vida que troba no la satisfà.

Treballa un temps de cambrera fins al dia en què un client li llegeix la mà: “Què nassos hi fas aquí amb la quantitat de projectes vitals i creatius que tens?”, li etziba. És l’embranzida que li faltava, saber que porta escrit el destí a les ratlles de la mà. Es decideix llavors a emprendre l’aventura de l’edició, que la portarà per infinits viaranyes d’aquí i d’allà.

Després d’una primera estada aquí, torna a l’Argentina i viatja per tota l’Amèrica Llatina: Mèxic, Guatemala, Cuba, Colòmbia, Veneçuela, el Brasil, el Perú, Bolívia i Costa Rica. Per no perdre el costum, de tant en tant ven algun llibre. Com en aquell viatge amb vaixell per l’Ama-

Trajectòria
La Serena Urdiales fa la seva vida atrapant el temps dins d’un vagó

Llengües
Nascuda a l’Argentina, parla català gràcies a uns cursos gratuïts de la UGT

zones en què al cap de mitja hora quasi tota la tripulació ja tenia lectura per a una estona. Durant nou anys habita entre l’Argentina i Barcelona, sis mesos a cada casa, “perseguint les orenetes”, diu ella. Ara ja fa tres anys que no es mou. Parla un català més que notable que va aprendre en uns cursos gratuïts de la UGT, on, gràcies a la seva facilitat per les llengües, la van passar de nivell quasi de seguida.

Lluita contra l’homofòbia

Amb molt poc en té prou per viure i té uns quants secrets per facilitar la seva vida quotidiana. Coneix els mercats on reciclen millor el menjar, botigues de segona mà, roba barata o quasi regalada. De fet, de tota la roba que porta ara mateix només s’ha comprat les sabates i els mitjons. Viu en un lloc que anomena *la casa màgica del bosc*, un espai autogestionat, on dona cursos d’energies renovables i de permacultura, una manera d’entendre l’agricultura de manera més eficient i sostenible.

La lluita contra l’homofòbia també és una ocupació preferent del seu dia a dia. Ja al seu Buenos Aires natal va militar en una associació a favor de la visibilitat del lesbianisme. Recorda que va viure temps molt obscurs, en què anar amb la seva nòvia pel carrer agafades de la mà era motiu suficient per buscar-se pro-

blemes amb la policia. Per sort ara ha canviat la situació i fins i tot s’hi ha aprovat el matrimoni homosexual. S’ha avançat molt, reconeix, però qualsevol avanç en l’àmbit de les llibertats sempre serà positiu.

La vida li ha posat proves, sí, ha patit i s’ha fet forta. Se sent feliç i està agraïda de la seva bona sort. Li agrada explicar-me que a més a més de poeta viatgera també és inventora. S’ha inventat un artefacte fascinant que anomena generador poètic o poetitzador cromàtic. És un llibre circular i giratori en què a partir de barrejar els versos de tres poemes se’n poden generar fins a set-cents vint-i-nou de diferents. És una mica més car que els llibrets a un euro perquè l’elaboració és minuciosa i delicada. N’ha venut uns quants i espera amb entusiasme rebre més encàrrecs.

La poeta viatgera, efectivament, que no se sent d’enlloc en concret, ni tan sols d’aquest món. Una viatgera de la vida que encara que visqui en un lloc concret durant un temps concret també s’està movent. Una vegada el passatger d’un tren li va retreure que li volgués vendre un llibre. “No em donis aquesta merda!”, i el va tirar a terra. Ella s’hi va apropar, el va recollir i va intentar entendre què li passava. Van començar a xerrar i al final li va comprar el llibre. La Serena és així. A vegades hi ha noms que estan ben posats. —